

de her foreslaaede Bestemmelser i det Væsentlige vare overeensstemmende med, hvad der tidligere har været forelagt i Forbindelse med et mere omfattende Lovudkast, og som dengang vandt Billigelse i Rigsdagen. Af de enkelte Bestemmelser, som findes i Lovudkastet, tilfigter den i første Stykke indeholdte ikke at gøre nogen væsentlig Forandring i det nu Bestaaende. Dette gjælder derimod ikke om Bestemmelserne i det andet Stykke, som ere fuldstændig afvigende fra de nu gjældende Regler. Der er nemlig foreslaaet, at Transporten tilføes og paa Jernbane skal bæres med Halvdelen af den Kjøbstad eller det Amt, hvorfra Transporten er udgaaet, og med den anden Halvdeel af den Kjøbstad eller det Amt, hvortil Forsendelsen gaar, medens derimod den nugældende Regel, hvad Stransport angaaer, er den, at Forsørgelsescommunen, den Commune, som er forpligtet til at modtage og forsyge vedkommende Fattige, skal bære Udgiften. Lovudkastet vilde altsaa ved dets Vedtagelse fremkalde en Lettelse for den enkelte Forsørgelsescommune. Naar man overhovedet betragter disse Transporter af Fattige, Betlere og hjemsendte Forbrydere som Anliggender, der nærmest eller mere vedkomme den store Commune, Amtsgommunen, end Opholds- og Forsørgelsescommunen, saa vil man ogsaa komme til at paalægge disse Udgifterne ved Transport tilføes. Der er imidlertid en anden og meget væsentlig Afvigelse fra det hidtil Bestaaende deri, at der i Lovudkastet er foreslaaet, at de større Afsendelsescommuner og de større Communer — Amts- eller Kjøbstadcommunerne —, der modtage Vedkommende, forsaavidt Transporten ikke steer tilføds, altsaa overeensstemmende med § 1, skulle bære Udgiften, istedetfor at Udgiften ved Befordringen nu bæres af det transiterende Amt, af det Amt, hvorigjennem Vedkommende befordres. Sigeledes bæres Udgifterne ved Vedkommendes Ernæring paa Reisen af det transiterende Amts Fattigkasse, medens de efter Lovudkastet ville komme til at bæres af de to Amts- eller Kjøbstadcommuner, som ere nærmest interesserede i Sagen, nemlig den Commune, der bliver af med Vedkommende, og den Commune, som har Forpligtelse til at modtage ham. Den Undtagelse

fra Reglen, som findes sidst i andet Stykke, følger ligefrem af Forholdenes Natur, da det undertiden ikke er muligt at faae nogen Refusion fra Modtagelsescommunen, naar nemlig denne ligger udenfor Landets Grændser, og i dette Tilfælde maae Forsendelsesudgifterne altsaa bæres af Afsenderen alene. Jeg maa herved gøre opmærksom paa, at de hidtil gjældende Bestemmelser virke noget trykkende paa enkelte Communer; naar Transport af Betlere eller Løsgængere finder Steed til Ulandet, hvorfra ingen Refusion kan faaes, og Transporten steer tilføes, maa Udgiften nu bæres af den By, hvorfra Transporten til Ulandet udgaaer. Dette falder meget haardt paa enkelte Havne, hvorfra denne Export er mere end almindelig livlig; deriblandt kunne nævnes Aarhus og Kjøbenhavn. — Endnu skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg har haft nogen Tvivl, om den i andet Stykke foreslaaede Bestemmelse ikke vil ramme enkelte Communer noget haardt. Jeg sigter til de Communer, hvori der findes Straffeanstalter. Hjemsendelse af løsladte Forbrydere er for visse Classer af disse ligefrem befalet ved Lov, det gjælder navnlig om dem, der ere idømte Straffearbejde for Tyveri og Løsgængeri. Disse Forbrydere skulle altsaa efter Løsladelsen fra Straffeanstalten hjemsendes, og det kunde være noget tvivlsomt, om det ikke vilde være billigt — med Hensyn til Transporten af hjemsendte Forbrydere — at stille de Communer, hvori der, man kunde sige tilfældigviis, findes Straffeanstalter, udenfor Lovens Bestemmelser, ved at stille dem lige med Communer, hvorfra ingen Refusioner kunne faaes. Det er et Punkt, som jeg har været noget i Tvivl om. Man kunde, for at bibeholde de her foreslaaede Bestemmelser usforandrede, anføre, at disse Communer indirecte have saa stor Binding af at have Straffeanstalter i deres Midte, at de vel kunde taale at bære denne dog ikke meget betydelige Extradrigt.

Bestemmelserne i tredje Stykke om Forsyning med Væskningsgjenstande er forsaavidt stemmende med de allerede nu gjældende Bestemmelser, at den Fattige eller Løsgænger, naar han maatte være ubetinget trængende til Væskningsgjenstande, jo allerede nu